

Datum van
inontvangstneming

:

14/03/2024

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-57/24 - 1

Zaak C-57/24 [Ławida]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 januari 2024

Verwijzende rechter:

Sąd Okręgowy w Gliwicach (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 oktober 2023

Verzoekende partijen:

BA

BR

BESLISSING

24 oktober 2023

De Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy (rechter in tweede aanleg bevoegd in burgerlijke zaken Gliwice, Polen)

[omissis]

heeft

na op 24 oktober 2023 te Gliwice ter terechtzitting kennis te hebben genomen van het verzoek van BA

[omissis]

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

waarbij zij heeft verzocht te bekrachtigen dat zij wordt vrijgesteld de rechtsgevolgen van de te late indiening van haar verklaring tot verwerping van een nalatenschap niet erkent

naar aanleiding van het door verzoekster ingestelde hoger beroep

tegen de beslissing van de Sąd Rejonowy w Gliwicach (rechter in eerste aanleg Gliwice, Polen)

van 17 februari 2022, [omissis] beslist:

Krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moet artikel 13 van verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (PB 2012, L 201, blz. 107) aldus worden uitgelegd dat deze bepaling niet van toepassing is in een situatie waarin een verklaring tot verwerping van een nalatenschap slechts rechtsgevolgen in het leven roept indien deze niet alleen in ontvangst wordt genomen, maar – volgens het recht van de lidstaat waarin degene die aflegt zijn gewone verblijfplaats heeft – tevens moet worden bekrachtigd door de rechter, bijvoorbeeld wanneer de verklaring is afgelegd na het verstrijken van de daartoe gestelde termijn?

MOTIVERING

van de beslissing van 24 oktober 2023 tot indiening van een verzoek om een prejudiciële beslissing

I. Voorwerp van de zaak

- 1 Verzoekster BA, vertegenwoordigd door haar wettelijke vertegenwoordiger, namelijk haar vader BR, heeft verzocht te bekrachtigen dat zij is bevrijd van de rechtsgevolgen van de te late indiening van haar verklaring tot verwerping van de nalatenschap van haar verwant ZJ, en heeft tegelijkertijd een dergelijke verklaring afgelegd.
- 2 De erflater is overleden in Duitsland, alwaar hij ten tijde van zijn overlijden tevens zijn gewone verblijfplaats had.
- 3 Verzoekster alsmede de andere personen die behoren tot de wettelijke kring van erfgenamen van de erflater die zijn nalatenschap reeds hebben afgewezen, wonen in Polen.

II. Pools recht

- 4 Overeenkomstig artikel 1012 van de ustawa-Kodeks cywilny (wet tot vaststelling van het burgerlijk wetboek) van 23 april 1964 (geconsolideerde tekst: Dz. U. 2023, volgnr. 1610; hierna: „k.c.”) kan een erfgenaam een nalatenschap aanvaarden zonder beperking van zijn aansprakelijkheid ten aanzien van de schulden van de nalatenschap (gewone aanvaarding), de nalatenschap aanvaarden met een dergelijke beperking van die aansprakelijkheid (beneficiaire aanvaarding) of de nalatenschap verwerpen.
- 5 Artikel 1015 k.c. bepaalt dat een verklaring houdende aanvaarding of verwerping van een nalatenschap kan worden afgelegd binnen een periode van zes maanden na de datum waarop de erfgenaam heeft vernomen op welke titel hij tot de nalatenschap is geroepen (lid 1). Indien de erfgenaam verzuimt om zijn verklaring af te leggen binnen de in lid 1 gestelde termijn, wordt de nalatenschap geacht beneficiair te zijn aanvaard (lid 2).
- 6 In artikel 1018 k.c. is bepaald dat een verklaring houdende aanvaarding of verwerping van een nalatenschap die is afgelegd onder voorwaarden of onder voorbehoud van een termijn nietig is (lid 1). Een verklaring tot aanvaarding of verwerping van een nalatenschap kan niet worden herroepen (lid 2). De verklaring wordt afgelegd voor de rechter of voor een notaris en kan mondeling worden afgelegd of schriftelijk worden ingediend met een officieel gewaarmerkte ondertekening. Een volmacht tot het afleggen van een verklaring houdende aanvaarding of verwerping van een nalatenschap moet schriftelijk worden vastgelegd, vergezeld van een officieel gewaarmerkte ondertekening (lid 3).
- 7 Naar Pools recht kan een verklaring tot verwerping van een nalatenschap derhalve worden afgelegd voor de rechter. Artikel 640 van de ustawa-Kodeks postępowania cywilnego (wet tot vaststelling van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering) van 17 november 1964 (geconsolideerde tekst: Dz. U. 2023, volgnr. 1550; hierna: „k.p.c.”) preciseert de territoriale bevoegdheid van de rechter en bepaalt dat een verklaring houdende gewone aanvaarding van een nalatenschap, houdende beneficiaire aanvaarding daarvan of houdende verwerping van een nalatenschap kan worden afgelegd voor de notaris of voor de rechter van eerste aanleg in wiens rechtsgebied de woon- of verblijfplaats van de degene die de verklaring aflegt gelegen is. De notaris of de rechter zendt de verklaring onverwijld toe aan de rechter die bevoegd is voor de erfopvolging, vergezeld van de bijlagen (lid 1). De in lid 1 bedoelde verklaringen kunnen ten overstaan van de ter zake van de erfopvolging bevoegde rechter ook worden afgelegd in het kader van de procedure tot vaststelling van de erfrechten (lid 2).
- 8 Artikel 628 k.p.c. bepaalt dat de ter zake van de erfopvolging bevoegde rechter – dat wil zeggen, in het geval dat de Poolse rechters bevoegd zijn, de rechter bij wie de procedure tot vaststelling van de verkrijging van de nalatenschap aanhangig moet worden gemaakt – de rechter is die bevoegd is voor de laatste gewone verblijfplaats van de erflater en dat dit, indien zijn gewone verblijfplaats in Polen

niet kan worden vastgesteld, de rechter is die bevoegd is voor de plaats waar de nagelaten boedel of een deel daarvan zich bevindt (de ter zake van de erfopvolging bevoegde rechter). Bij gebreke van dergelijke grondslagen berust de bevoegdheid ter zake van de erfopvolging bij de Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy (rechter in eerste aanleg Warschau, Polen).

- 9 Artikel 1020 k.c. bepaalt dat een erfgenaam die een nalatenschap heeft verworpen daarvan wordt uitgesloten alsof hij bij het openvallen ervan niet in leven was.
- 10 Een verklaring houdende aanvaarding of verwerping van een nalatenschap is een wilsverklaring die niet is gericht tot een aangewezen geadresseerde en die, indien zij is afgelegd binnen de bij wet vastgestelde termijn, rechtsgevolgen sorteert nadat zij voor de rechter of de notaris is afgelegd. Het feit dat de termijn voor het afleggen van een verklaring tot aanvaarding of verwerping van een nalatenschap in artikel 1015, lid 1, k.c. wordt opgevat als een vervaltermijn impliceert dat het recht om dit subjectieve recht uit te oefenen vervalt bij het verstrijken van de termijn en dat een verklaring die is afgelegd nadat de termijn is verstreken geen rechtsgevolgen sorteert. Het verstrijken van voornoemde termijn wordt ambtshalve in aanmerking genomen en de termijn kan niet worden verlengd [zie beslissing van de Sąd Najwyższy (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Polen) van 13 december 2012, V CSK 18/12 [omissis]].
- 11 Het is alleen mogelijk, zij het in strikt en limitatief omschreven gevallen, om te worden bevrijd van de gevolgen van de te late indiening van een verklaring houdende verwerping van een nalatenschap of van de indiening van een dergelijke verklaring met een beperking van de daaruit voortvloeiende aansprakelijkheid. In artikel 1019, lid 1, k.c. is namelijk bepaald dat wanneer een verklaring houdende aanvaarding of verwerping van een nalatenschap is afgelegd als gevolg van een vergissing of een bedreiging, de bepalingen inzake gebreken in wilsverklaringen van toepassing zijn met de hiernavolgende wijzigingen:
 - 1) de rechter dient te bekrachtigen dat de erfgenaam wordt bevrijd van de rechtsgevolgen van zijn verklaring;
 - 2) de erfgenaam dient tegelijkertijd te verklaren of en hoe hij de nalatenschap aanvaardt of dat hij deze verwerpt.

In artikel 1019, lid 2, k.c. is bepaald dat een erfgenaam die geen tijdige verklaring heeft afgelegd als gevolg van een vergissing of een bedreiging de rechtsgevolgen van de niet-inachtneming van de termijn op de hierboven uiteengezette wijze kan worden bevrijd.

- 12 **Voor de onderzochte zaak is van belang dat in lid 3 van voornoemd artikel is bepaald dat wanneer de erfgenaam de rechtsgevolgen van zijn verklaring tot aanvaarding of verwerping van een nalatenschap niet aanvaardt, dit moet worden bekrachtigd door de rechter.**

- 13 In het onderhavige geval heeft verzoekster de rechter met een beroep op deze regeling verzocht te bekrachtigen dat zij zich onttrekt aan de rechtsgevolgen van haar verzuim om haar verklaring tot verwerping van de nalatenschap van haar verwante ZJ in te dienen binnen de daartoe gestelde termijn van zes maanden. Zij voert namelijk aan dat haar verzuim het gevolg was van een vergissing. Derhalve heeft zij de rechter tevens verzocht om inhoudelijk te beoordelen of de feitelijke niet-aflegging van een dergelijke verklaring binnen de daartoe gestelde termijn te wijten was aan een vergissing. Tegelijkertijd heeft zij alsnog een dergelijke verklaring afgelegd.**

III. Rechterlijke bevoegdheid

- 14 Overeenkomstig artikel 4 van verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (PB 2012, L 201, blz. 107; hierna: „verordening”) zijn de gerechten van de lidstaat waar de erflater op het tijdstip van overlijden zijn gewone verblijfplaats had bevoegd om uitspraak te doen over de erfopvolging in haar geheel.
- 15 De bijzondere regeling van artikel 13 van de verordening bepaalt evenwel dat naast het gerecht dat overeenkomstig deze verordening bevoegd is om uitspraak over de erfopvolging te doen, de gerechten in de lidstaat van de gewone verblijfplaats van eenieder die krachtens het op de erfopvolging toepasselijke recht voor een gerecht een verklaring kan afleggen betreffende de aanvaarding of verwerping van een nalatenschap, een legaat of een wettelijk erfdeel of een verklaring mag afleggen die als doel heeft zijn aansprakelijkheid te beperken ten aanzien van de schulden van de nalatenschap bevoegd zijn om dergelijke verklaringen in ontvangst te nemen, indien deze verklaringen volgens het recht van die lidstaat in rechte mogen worden afgelegd.
- 16 Het lijkt derhalve geen twijfel dat wanneer een verklaring tot aanvaarding of verwerping van een nalatenschap wordt afgelegd binnen de daartoe gestelde termijn van zes maanden, ook de rechterlijke instanties in de lidstaat van de gewone verblijfplaats van eenieder die krachtens het op de erfopvolging toepasselijke recht gerechtigd is om voor de rechter een verklaring tot aanvaarding of verwerping van een nalatenschap af te leggen, bevoegd zijn.

In een dergelijke situatie is een verklaring houdende aanvaarding of verwerping van de nalatenschap van een legaat of van een wettelijk erfdeel of een verklaring tot beperking van de eigen aansprakelijkheid overeenkomstig artikel 28 van de verordening naar de vorm geldig indien zij voldoet aan de voorschriften van a) het overeenkomstig artikel 21 of artikel 22 op de erfopvolging toepasselijke recht, of

b) het recht van de staat waar degene die de verklaring aflegt zijn gewone verblijfplaats heeft.

- 17 In artikel 15 van de verordening is bepaald dat indien bij een gerecht van een lidstaat een erfrechtzaak aanhangig is gemaakt waarvoor het volgens deze verordening niet bevoegd is, het zich ambtshalve onbevoegd verklaart.
- 18 Overeenkomstig artikel 1099 k.p.c. onderzoekt de aangezochte rechter hoe dan ook ambtshalve of de nationale rechter onbevoegd is. Wanneer de aangezochte rechter vaststelt dat de nationale rechter onbevoegd is, verwerpt hij de ingestelde vordering of het ingediende verzoek, onder voorbehoud van artikel 1104, lid 2, of artikel 1105, lid 6 (lid 1), die in de onderhavige zaak [evenwel] niet van toepassing zijn. Wanneer de nationale rechter onbevoegd is, is dat een grond waarop de nietigheid van de procedure moet worden vastgesteld (lid 2).

IV. Twijfels van de verwijzende rechter

- 19 Aangezien de erflater ten tijde van zijn overlijden zijn gewone verblijfplaats in Duitsland had, zijn de Duitse rechterlijke instanties overeenkomstig de algemene regel van artikel 4 van de verordening in beginsel bevoegd om uitspraak te doen over zijn erfopvolging in het geheel.

De verwijzende rechter is er niet van op de hoogte of bij de hierboven genoemde rechterlijke instanties een procedure inzake de nalatenschap van de erflater aanhangig is.

Dergelijke zaken zijn alvast niet ingeleid door verzoekster, die haar gewone verblijfplaats in Polen heeft.

Zij heeft de Poolse rechter uitsluitend verzocht te bekrachtigen dat zij de rechtsgevolgen van de te late indiening van haar verklaring tot verwerping van de nalatenschap niet aanvaard, en heeft tegelijkertijd een dergelijke verklaring afgelegd.

- 20 Overeenkomstig het aangehaalde artikel 13 van de verordening zijn, als uitzondering op voornoemde regel, naast de Duitse rechterlijke instantie die overeenkomstig artikel 4 van deze verordening bevoegd is om uitspraak te doen over de betreffende erfopvolging, de Poolse rechterlijk instanties bevoegd om verklaringen tot verwerping van de nalatenschap van personen die hun gewone verblijfplaats in Polen hadden in ontvangst te nemen.
- 21 **In het onderzochte geval rijst de vraag of de in artikel 13 van de verordening bedoelde bevoegdheid ook van toepassing is wanneer het in ontvangst nemen van een dergelijke verklaring wegens de te late indiening ervan gepaard gaat met de noodzaak om de te laat ingediende verklaring [door de rechter] te [laten] bekrachtigen teneinde het rechtsgevolg teweeg te brengen dat de**

persoon die de nalatenschap van de erflater verwerpt van de erfopvolging wordt uitgesloten.

22 De restrictieve uitlegging van de in artikel 13 vastgestelde voorwaarde inzake het „in ontvangst nemen” van een verklaring als een louter technische handeling die erin bestaat dat een dergelijke verklaring door de rechter in ontvangst wordt genomen leidt namelijk tot de conclusie dat de rechterlijke instanties van de staat waar iemand die een verklaring tot verwerping van een nalatenschap aflegt zijn gewone verblijfplaats heeft alleen daarvoor bevoegd zijn. Wanneer een dergelijke uitlegging wordt gehanteerd, bestrijkt de andere weg voor de rechtsopvolger op de plaats van zijn gewone verblijfplaats vanuit het oogpunt van de rechterlijke bevoegdheid en van het conflict tussen de verschillende bevoegdheden derhalve geen verklaringen die niet alleen worden afgelegd maar die tevens moeten worden bekrachtigd door de ter zake van de erfopvolging bevoegde rechter, ook in het geval dat iemand verklaart zich te onttrekken aan de rechtsgevolgen van de te late indiening van een verklaring tot verwerping van de nalatenschap. In een dergelijke situatie zou steeds moeten worden aangenomen dat dergelijke verklaringen krachtens de regeling van het erfrecht uitsluitend kunnen worden afgelegd ten overstaan van de autoriteiten die voor de betreffende zaak bevoegd zijn krachtens artikel 4 van de verordening.

23 Ten gunste van een dergelijke lezing heeft [...] advocaat-generaal [M. Szpunar], in zijn conclusie van 20 januari 2022 in zaak T.N. en N.N., C-617/20, EU:C:2022:49, het standpunt ingenomen dat moet worden ingestemd met de opvattingen van de rechtsleer dat artikel 13 van de verordening aldus moet worden uitgelegd dat het niet van toepassing is wanneer het gerecht, om bepaalde rechtsgevolgen teweeg te brengen waarin het op de erfopvolging toepasselijke recht voorziet, maatregelen moet nemen die verder gaan dan het loutere in ontvangst nemen van de verklaring, zoals bijvoorbeeld het geven van een beslissing of het inleiden van een andere procedure (zie punten 38 en 39 van de conclusie).

In het arrest van 2 juni 2022, T.N. en N.N. (Verklaring van verwerping van de nalatenschap) (C-617/20, EU:C:2022:426), is het Hof niet in op deze opvatting ingegaan omdat deze in die zaak niet aan de orde was.

24 [omissis]

25 Ook [omissis] moet worden vastgesteld dat de bevoegdheid van artikel 13 van de verordening niet ondubbelzinnig is en betrekking heeft op een kwestie die ook vanuit praktisch oogpunt van belang is.

26 Dit neemt niet weg dat de algemene uitleggingsregels erin voorzien dat de bevoegdheid van artikel 13 van de verordening, als uitzondering op de regel van artikel 4 ervan, restrictief moet worden uitgelegd.

27 Herinnerd zij er evenwel aan dat de eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een bepaling van

Unierecht die voor de vaststelling van de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk verwijst naar het recht van de lidstaten, in de regel in de gehele Unie autonoom en op eenvormige wijze dienen te worden uitgelegd, niet alleen rekening houdend met de bewoordingen van de bepaling, maar ook met de context van de bepaling en de doelstelling van de betrokken regeling [arresten van 1 maart 2018, ██████████ C-558/16, EU:C:2018:138, punt 32, en 9 september 2021, UM (Overeenkomst tot eigendomsoverdracht bij overlijden), C-277/20, EU:C:2021:708, punt 29].

- 28 Artikel 13 van de verordening, gelezen in samenhang met overweging 32 ervan, strekt ertoe de gang van zaken voor erfgenamen en legatarissen te vereenvoudigen door een afwijking van de bevoegdheidsregels in de artikelen 4 tot en met 11 van deze verordening (zie arrest van 21 juni 2018, ██████████ C-20/17, EU:C:2018:485, punt 42).

Aangezien uit overweging 67 van de verordening volgt dat erfgenamen hun rechtspositie en/of rechten en bevoegdheden snel moeten kunnen aantonen ten behoeve van een snelle, soepele en efficiënte behandeling van een erfopvolging met grensoverschrijdende gevolgen in de Unie, lijkt het bovendien te kunnen worden verdedigd dat de bevoegdheden van de rechter krachtens artikel 13 van de verordening niet alleen handelingen bestrijken die verband houden met het in ontvangst nemen van de in die bepaling bedoelde verklaring, maar tevens andere handelingen die in het kader van een dergelijke procedure aan de rechter zijn voorbehouden, waaronder de bekrachtiging van de rechtsgevolgen van het te laat indienen van een verklaring tot verwerping van een nalatenschap. Een dergelijke uitlegging is ook mogelijk in het licht van de genoemde doelstelling van de verordening, die er volgens overweging 7 ervan in bestaat de goede werking van de interne markt te vergemakkelijken door het wegnemen van de belemmeringen voor het vrije verkeer van personen die hun rechten willen doen gelden in het kader van een erfopvolging met grensoverschrijdende gevolgen, met name rekening houdend met het feit dat de rechten van erfgenamen en legatarissen, van andere personen die de erflater na staan en van schuldeisers van de nalatenschap in de Europese justitiële ruimte daadwerkelijk moeten worden gegarandeerd (zie arresten van 1 maart 2018, ██████████ C-558/16, EU:C:2018:138, punt 35, en 1 juli 2021, Vorarlberger Landes- und Hypotheken-Bank, C-301/20, EU:C:2018:528, punten 27 en 34).

Bovendien kan worden opgemerkt dat het Hof in zijn rechtspraak reeds heeft gewezen op rechten van justitiabelen die niet rechtstreeks voortvloeiden uit de bewoordingen van de bepalingen (bijvoorbeeld het recht van een passagier om ook voor de vertraging van een vlucht te worden gecompenseerd - zie arrest van 19 november 2009, ██████████ e.a., zaken C-402/07 en C-432/07, EU:C:2009:716, punt 69).

- 29 Het is juist dat overweging 33 van de verordening preciseert dat het niet mogelijk dient te zijn dat een persoon die zijn aansprakelijkheid voor de schulden van de nalatenschap wil beperken dit kan doen door middel van een gewone verklaring

die wordt afgelegd voor de gerechten of de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van zijn gewone verblijfplaats, indien hij volgens het op de erfopvolging toepasselijke recht bij het bevoegde gerecht een specifieke procedure, bijvoorbeeld een „inventarisatieprocedure”, moet inleiden, alsook dat in dat geval derhalve een verklaring die door iemand in de lidstaat van zijn gewone verblijfplaats wordt afgelegd in de aldaar voorgeschreven vorm niet als formeel geldig voor de toepassing van deze verordening mag worden beschouwd en dat ook de stukken waarmee het geding wordt ingeleid niet als verklaringen voor de toepassing van deze verordening mogen worden beschouwd.

- 30 Opgemerkt zij evenwel dat de erfrechtverordening een onderscheid maakt tussen een „verklaring betreffende de aanvaarding of verwerping van een nalatenschap” en een „verklaring die als doel heeft [iemand] aansprakelijkheid te beperken ten aanzien van de schulden van de nalatenschap”. Dit volgt bijvoorbeeld ondubbelzinnig uit de bewoordingen zelf van artikel 13, dat voorziet in de mogelijkheid om ook voor het gerecht van de lidstaat van de gewone verblijfplaats van degene die de verklaring aflegt „een verklaring [...] betreffende de aanvaarding of verwerping van een nalatenschap, een legaat of een wettelijk erfdeel[...] of een verklaring [...] die als doel heeft [de] aansprakelijkheid te beperken ten aanzien van de schulden van de nalatenschap”.
- 31 De beginselen van behoorlijke wetgeving en de veronderstelling dat de wetgever redelijk is, wijzen erop dat wanneer de wetgever in een rechtshandeling verschillende begrippen hanteert, hij daaraan een andere betekenis en een andere inhoud geeft en deze gepaard laat gaan met andere rechtsgevolgen.
- 32 De aangehaalde overweging 33, waarin de rechterlijke bevoegdheid van artikel 13 van de verordening wordt beperkt, heeft volgens de letterlijke bewoordingen ervan uitsluitend betrekking op verklaringen die tot doel hebben om de aansprakelijkheid voor de schulden van de nalatenschap te beperken. Met een dergelijke verklaring gaat gewoonlijk de noodzaak gepaard dat de rechter [tevens] andere handelingen verricht die voortvloeien uit de indiening van een verklaring, zoals juist het geval is bij de inleiding van een inventarisprocedure. De genoemde overweging heeft [evenwel] geen betrekking op een verklaring tot verwerping van een nalatenschap, waarvoor geen andere procedures hoeven te worden ingeleid en die in voorkomend geval, zoals verzoekster in de onderhavige zaak verlangt, uitsluitend moet worden bekrachtigd, namelijk wanneer de verklaring pas na het verstrijken van de daartoe gestelde termijn is afgelegd.
- 33 [omissis]
- 34 Een antwoord dat ertoe strekt de rechterlijke bevoegdheid van artikel 13 van de verordening restrictief uit te leggen zal tot gevolg hebben dat krachtens artikel 15 van de verordening ambtshalve wordt vastgesteld dat de rechter onbevoegd is en dat het verzoek waarmee de procedure in de onderhavige zaak is ingeleid krachtens artikel 1099, lid 1, k.p.c. wordt afgewezen.